

מסורת הש"ס

(א) וְשָׁנָה שִׁיטָּה (ב) אַחֲרָיו
 (ג) וְלִקְרָאתוֹ מֵחֶמֶד (ד) וְלִעֲלֹל לָבוֹ
 (ה) סִפְּתֵיהֶם יִזְכָּרוּ (ו) לְעֵיל מֵהֶם
 (ז) וְכַחוּצוֹת פֶּתַח לִקְרָאתוֹ מֵחֶמֶד
 (ח) כַּחוּצוֹת פֶּתַח (ט) בִּיכָר לָבוֹ
 לְעֵיל לָבוֹ (י) וְסִפְּתֵיהֶם כֻּדֵּם
 (כ) וְיִשְׁעֵי חֹסֶן בִּיכָר לָבוֹ דִּיחָה

תורה אור השלם

1. שבעת י" תדיה בן
שניידס אם לא שלח ירו
במלאכת רעהו ולקח
בעליו ולא ישלם:
שמות כב י

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כנר וכו'
דמשעיה שמח: (ב) תיב'
ד"ה מתוך וכו' אותו שתיב
שבורעה משלם הנחמנ
תיבמ:

רבינו חננאל

אין יכילון לישבע בן אלף שלט פקדון
 זאגט וואן ון השבועה וועט ענטפלע
 אים וואן וס ימי וול אין יכילון לישבע
 שפרעו אביהן קאמער רב ושמואל שלט
 יפרעו. אלמלא המחזיר שבעה ואין
 לכולן לישבע לא זה ולא זה סבירא
 ברב ושמואל חזרה שבעה למי וואן
 כאן לא שבעה ולא פרעון: **לשם.**
 דאק מודה דחטף ולא כל הימנע של כל
 חטף לומר של חטפתי: **ליהא פרי**
ספדי. ומינו דלי עני למימר כל
 חטפי מהימן נמי למימר ידי חטפי:
פערעיה. משום הלי מינו: **איבע** חד
ספדי. ואי אמר לא חטפתי הוה עד
 לאשכנשיה דלכחשי **אם** העד:
לישכנע. את השבועה שבעה מחזיר
 ואין יכול דאק מודה דחטף והעד
 מחזיר שבעה אל חטף ענין חד
 שבעה הוא פסול בגזל אלל כל
 שבעות. והא ליכא למימר לישכנע
 ידידיה חטף שאין ון שבעה
 וועט ענטפלע עני: **בין עניסה.** אם
 בעלי הדין קיימין: **מה לי הוא**
ומה לי אבוי. מחשך שהוא טוען
 טענת ברי למה אינו יכול לשכנע
 אבוי

אביו

כל הנשבעין פרק שביעי שבועות

ובכל דמיון יום. כל ענין לשעבר: **משקל** קבוצתי, גזון דרזן הוא
 "מאמר" אסמכתא לא קיום אבל מדאורייתא לא קיום הוא: **ידי** סתן.
 "ידי" אומר "יחזקו" או "י" מזכיר אומר "יחזקו": **למי**. בשמות
 סמי שהשביע הקד"ה את ישראל על לא תגזול והוא יפרע הכופר
 ממנו לחזור אבל אין מוקף לא
 אגודתו לא לחיטוי: **לחטוי**. לא

יִכְבֹּל דַּדְמִי לִיָּהּ: הִיָּה אַחַד מֵהֶן מִשְׁחָה
בְּקוֹבִיָּא: הָא תוּ לְמָה לִּי תִנָּא פִסּוּלָא דִּרְאוּרִיָּת'
וְקִתְנִי פִסּוּלָא דִּרְבִּנָּה: הִוּוּ שְׁנֵיתָן חֲשׁוּרִין:
א"ל רְבָא לִרְבּ נַחֲמִין^א הִיכִי תִנָּן א"ל לֹא יִדְעָנָא
הִלְכְּתָנָא מֵאִי א"ל לֹא יִדְעָנָא אִיתְמַר אֲמַר
ר' יוֹסֵף כֵּר מְנִימִין אֲמַר ר' נַחֲמִין ר' יוֹסִי
אוֹמֵר יִחְלֹקוּ וְכֵן תֵּיב זָבִיד בֵּר אוֹשְׁעִיָּא ר'
יוֹסִי אוֹמֵר יִחְלֹקוּ אִיכָא דִּאֲמַרִי תֵיב ר' זָבִיד
א"ל אוֹשְׁעִיָּא ר' יוֹסִי אוֹמֵר יִחְלֹקוּ^ב אֲמַר ר' ב
יוֹסֵף כֵּר מְנִימִי עֲבֵד ר' נַחֲמִין עוֹבְדָא יִחְלֹקוּ:
חֲזוּרָה שְׁבֻעָה לְקוֹמוּמָה: לְדִוְכִין חֲזוּרָה א"ר
אֲמִי רְבוּתִינוּ שְׁכַבְבֵּל אֲמַרו חֲזוּרָה שְׁבֻעָה
לְסִינֵי רְבוּתִינוּ שְׁבֹאֲרִי יִשְׂרָאֵל אֲמַר^ג חֲזוּרָה
שְׁבֻעָה לְמַחְוִיב לֵב אֲמַר ר' פַּפֵּי^ד רְבוּתִינוּ
שְׁכַבְבֵּל ר'ב וְשִׁמּוּאֵל רְבוּתִינוּ שְׁבֹאֲרִי יִשְׂרָאֵל
ר' אָבָא רְבוּתִינוּ שְׁכַבְבֵּל ר'ב וְשִׁמּוּאֵל^ה דִּתְנָן
וְכֵן הִיתּוּמִין לֹא יַפְרְעוּ אֵלָּא בְּשֻׁבְעָה^ו וְהִוּוּ
בֵּה מִמָּאן אִילִימָא מְלוּה אֲבוּהֶן שְׁקִיל בְּלֹא
שְׁבֻעָה וְאִינְהוּ בְּשֻׁבְעָה אֵלָּא^ז הִכִּי קֹאמֵר
יִבְשׁוּן הִיתּוּמִין מִן הִיתּוּמִין לֹא יַפְרְעוּ אֵלָּא
בְּשֻׁבְעָה וְרַבִּי שִׁמּוּאֵל דִּאֲמַרִי תִרְוִיחוּ^ח וְהִוּוּ
שֵׁנוּ אֵלָּא שְׁמַת מְלוּה בְּחַיִּי לֹה אֲבֵל מַת לֹה
בְּחַיִּי מְלוּה כִּכֵּר נִתְחַיִּיב מְלוּה לְבָנֵי לֹה
שְׁבֻעָה וְאִין אֲדָם מוֹרִישׁ שְׁבֻעָה לְבָנֵי
רְבוּתִינוּ שְׁבֹאֲרִי יִשְׂרָאֵל ר'ב אָבָא^ט הִתְרַהוּא
גִּבְרָא דִּחְפָּא נִסְכָּא מִחֲבֵרִיָּה אִתָּא לְקַמֵּיהּ ר'ב
אֲמִי יִתִּיב ר' אָבָא קִמֵּיהּ אִתָּא חֲד סִהְרָא
דִּמְחֻפָּא חֲטָפָא מִנִּיהּ א"ל אִין חֲפִי יוֹדִידִי
חֲטָפָא א"ר אֲמִי הִכִּי לִידִינִי דִּינִי לִהִי דִּינָא
נִימָא לִיָּה זִיל שְׁלִים לִיכָא תִרִי סִהְרִי נִפְטָרִיָּה
אִיכָא חֲד סִהְרָא נִימָא לִיָּה זִיל אִישְׁתַּבַּע כִּיּוֹן
דִּאֲמַר מִיחֻפָּא חֲטָפִי הוּהּ לִיָּה כְּלוּלִין א"ל ר'
אָבָא הוּהּ מִחְוִיב שְׁבֻעָה וְאִין יִכּוֹל לִישְׁבַּע
וְכֹל מִחְוִיב שְׁבֻעָה וְאִינוּ יִכּוֹל לִישְׁבַּע
מִשְׁלָם אֲמַר ר'בָּא כּוּוּתִיָּה דִּרְבִּי אָבָא
מִסְתַּבְרָא דִּתְנִי ר'בִּי אֲמִי יִשְׁבַּעְתָּ ח'י תִּתִּיהּ
בֵּין שְׁנֵיהֶם וְלֹא בֵּין הַיּוֹרֶשִׁין הִכִּי דִּמִּי
אִילִימָא דִּאֲמַר לִיָּה מִנָּה לֵאבָא בִיד
אֲבִיךָ וְאֲמַר לִיָּה חֲמוּשִׁין אִית לִיָּה וְחֲמוּשִׁין
לִי אֲבוּהָ אֵלָּא לֹא וְדִאֲמַר לִיָּה מִנָּה
הַ חֲמוּשִׁין יִדְעָנָא וְחֲמוּשִׁין לֹא יִדְעָנָא
א

 $\frac{1}{2}$

מז.

עין משפט
נר מצוה

לד א מ"י פ"ב מהל' טוען
הלכה ב סמך עשין לה
טוש"ע פ"מ ס"י זכ סעיף ב:
לד ב מ"י שס הל' ד טוש"ע
שס סעיף ז:

ל' ג מ"י פ"ז מהל' מלוה
הלכה ב סמוג עשין לד
עו"ש"ע ח"מ סי' קח סעיף ט:
ל' ד מ"י שם הל' ג עו"ש"ע
שם סעיף יא:

ה' ומי' פ"ד מהל' טוען
כלכה ת' ופ"ד מהל' גולה
כלכה יד ועין ככ"ח טוש"ע
ח"מ סי' טה סע"ג יג וס"א
שסד ס"ג]:
ו' נטוש"ע ח"מ סי' קו סע"ף
:כ]:

לח ז ח מ" פ"ד תה"ל
טוען הלכה ה והלכה ז
סמג עשין לה טוש"ע ח"מ
פ"י עה פעיף טז:

מוסף רש"י

אילימא מלוד. שכלום קיים
ויסו מניחין עליו שטר אביסן
(כחובות פה). לא שנו.
דכשנעס מיהא שקלי יתומין
מן היתומין (דקפח פה). כבר
נתחייב מלוד לבני לוד
שברעה. שלא התקבל כלום.

שהנפרד מן היתומין אפילו בשטר לרץ שבעה, ואין אדם מורש מתוך שהוא מחויב עליו שבעה לבניו, לפי שאין הנשים יכולים לישבע שבעה וז' שנתחייב אביהם (שם).

נשכח. חתיכת כסף מותק, לשון (ישיעה ח) הפסל נסך חרש (לעיל לב). ודידי חטפוי, עלי חטפוי שאתה גולתו ממני (שם). גימא ליה זיל שלים, שאין כל החוטפין מחזיקים לומר שלי גולתי, דא"כ

אין לך גויל שמשלם ואפילו יש
עדים (שם). ליכא תרי
סהרי. דחטפה ואיכא למימר
מינו (שם). נפטריה.
מלהחזירו שהרי אין כאן שני
עדים ומינו דאי בעי אמר לא

חטפתי, כי אמר נמי ידי
חטפתי נאמן (שם). איכא
חד סהדא. דחטפה מניה
ויא היה אמר לא חטפתי היה
דרך לישבע להכחיש העד
(שם). נימא ליה זיל

אשתבע. שנועה שהעד
ממייני (עמ), הורה ליה
בגדלן. והמתחייב שנועה על
פי עד אחד לרץ ליטבע על
מה שהעד מעיד ולהכחיש את
העד זה אינו יכול ליטבע על

קך, שהרי מודה הוא לדבר
העד שמעטפה יהיה היא גברא
אלל שבושה וז כגון אלל כל
שבושות שאיט יוכל לישבע
עליהן, אף זה בשבושה וז איט
יכול לישבע, שהרי מודה כה

שבוועה. על כרמו אם בא
להחזק בה היא עליו ליסב
שלא חטף. שאין החוטף נאמן
לומר שלי חטפתי וזו היא
השכופה שהעד מחזירו ליסב
על זה שהעד מעיד ואינו

יכול ליטען שווער מודה
לדערנאך (שט. וואו רשנים ב"ב
לד. הובא לעיל לב:).

והלכתא פא א"י לא ידענא. וזאל דאמירי' בנסומן ענד צו נחמן
ענדאל יחלוקו זאל הוה אל"ח? וזאל דפריק' מינה לקמן אלס
יזאל אלמא מספקא ליה וזאל דע נחמן ב' ידע ה"ש? דצי אמר אלס
יזאל כנר ענד ענדאל: **הוה יתיב ר' אבא קמיה**. משמע שיהא
תלמידו וזאל דקרי ליה לעיל ר' אמי
רבותינו הכי נמי מצינו כפרק חבית
(שם דף קמז): שיקרי ר' אבא ר' רבנא
לרב כהנא ורב אסי הוה תלמידו? אבל
קסא מפרק אלז מצינא (נ"ח דף ד:)
ד' ר' אמי אשכח פריגיו שטויט צו
ענדאל ולפריי אהא לקמיה ד' אבא
אמר ליה לז שקול לנשך אלמא לא
הוה רבי אבא תלמידו ולקפריס דגריס
אהא לקמיה ד' אסי מצינו טפי דאע"ג
ד' אמי הוה יוצר גדול מרבי אסי
דכלל מקום מוצי' ר' אמי קודם ר' אסי
אסי ובהנחין (נ"ח דף ד:). גמרא
המתעטא והמדרעו והמנשך אמרין
הוה דאמא לקמיה ד' אבא ר' אמי?
אסי רבי אהא אמרין כן מכל מקום
הוה חכירו והוה רבי אמי צא
ליטול עלא ממנו ועוד י"ל דלאחר
ומן הוה ר' אמי ראש וזוהי צאס
דדינין (לפנינו).

ביום ראשון חספי' הוה ליל' בנולד.
פירש' בחוקת הנמים (נ"ב דף
(ה'): מילך' שאינו יבול' אישבע
משלים. דוקא בחסוד שלא יפיעשו
חמיו חסד וקטן לחסד וקטן חסד.

אבל ויחי לו
י' לזה אבל מת לזה
כ' מלזה ל' לבני לזה
י"ש שבועה לבניו
י"ב אבא הערדרהו

ולא שגא מחזיר המנע שנועז ואין יכול לישבע (ו) אוחז שחזיר אוחז משלם הנחבע חומה דמשמע הכא דרב נחמן דעבד עובדא ליתוקר כ"י וימי לית ליה דר' אבא והשא לרבי

דפסקי דאסאל (ב"מ דף ט: וסס) אמר:
אמתי דשאל את הפה שאלה חי
יוס כו' למא חיבוי מיובמא דר' יוסק
וכי נחמן דאמרי דתרייכו מנה לי

יָצֵד וְהִלָּל מִזְמֵר יִיחַד יִדְעַת פְּסוּל
וּמִשְׁנֵי כְּגוֹן שֵׁשׁ עֶסֶק שְׂבֻעָה בִּינְיָהן
כִּדְרָלָה רָלָמֵר רָבָה מִנֵּה לֵךְ יִצְדֵךְ
וְהִלָּל מִזְמֵר אֵין לֵךְ בִּיחַד אֶלָּל חֲמִשִּׁים
וּחֲמִשִּׁים אֵינִי יִדְעַת מִזְמֵר שְׁאֵינִי יִכּוֹל

מנה לאבא ביד
 אית ליה וחמשינ
 'דאמר ליה מנה
 ומשינ לא ידענא

וידע חיי' דשמואל היא דלא רחל לא מני' מוקומי ממני' דשמואל כגון שם
וואל מוקי ממנימין כגנא דכסמין ומסייע ליה לד' אבא מיהו סבר
י"ק לר"י דנחוקת הבתים (וכ"י דף ג' ע"ב) ומשמע דהלכה כר' אבא

[illegible]

לא היה אלא מדרגתן ואין מפקדן (ולא) משלם כשאין יכול לישבע
בזמנא דהוא לא ידענו ממחר שאין יכול לישבע משלם וכ"ש שמי היה
מפקד הזנוע חזי אף על גב דלא רמיא עליה אלא שבעה

ת' לה' תחיה ששועה דכנן מחן דלוי ילו' לשעשע מפחד
 וצמחמין מן הכחמין דוקא דעבד ככ' שמואל עבד
 ולי
 וכל ששועה דכנן מחן דלוי ילו' לשעשע מפחד
 וצמחמין מן הכחמין דוקא דעבד ככ' שמואל עבד
 ולי

אבא ביר אבך וא' ל' י' ידענא ו' לא ידענא:

 Tora
diffusion du j

tel. FR: 01.80.91.62.91 - tel. ISR: 07/

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones